

Вода й вогонь взяли — короткий — шлюб,
Й набік перекилило всю природу.
Стоять померлі — в два ряди — на рейді,
Бо ж — помилково — з дна — зоря зійшла

І чорні діри-сурми в морок шле:
Відчинять браму чи — усім згоріти?
Міняють місце, — й плин — свої споруди,
І скрізь стрільці, що цілять просто в лоб.

Та все щезає, тільки-но з різка —
Перлина, яка дійсність сторожку
Витискує в подобі кристалічні.

Рука — все слабше — шкури сну молочні,
Щоб — звідтіля — бодай — єдиний книш —
В пробудження, що — в два світи — вікно.